

на. Който вѣрува всичко що чете, приема приносимъ-тъ милость въ Писанія-та, и ѝк приспособява на себе си съ принадлежащы-ты расположенія. Помни, че прѣповѣданный-тъ отъ Моисея законъ “не ползува тыя, които го чюли, защото не былъ съединенъ съ вѣржъ въ тѣхъ” (Евр. 4; 2). Нека е вѣра-та ти жива и дѣйствителна, тя ще тя принуди не само да вѣрувашъ, че истинствувать прочитаемы-ты, но и усердно да искашь да станешъ участникъ на обѣтованія-та, да отбѣгнешъ отъ прещенія-та, и да ся покорявашъ на заповѣди-ты, колкото тѣ и да ти ся виждатъ мѣчны. Като четешъ Писанія-та, трѣбува не само да желаешъ, но и да чакашъ голѣмъ духовнъ ползжъ, трѣбува не само да ся молишь да приемешъ, но и да си увѣренъ, че ще приемешъ ученіе-то на Святаго Духа. Дерзостно можешъ да чакашъ обѣщаваемы-ты отъ Бога споредъ колкото ти сжъ потрѣбны за спасеніе-то ти.

3. Чети Писанія-та съ голѣмо благоговѣніе, съ покорекъ и благоучителенъ умъ. Солуняве-ти приели Евангеліе-то, “не като чловѣческа прѣповѣдь, но като проповѣдь Божія,” и, слѣдователно, ся въсползували : за това ся прилага : “който и дѣйствува въ васъ вѣрующы-ты” (1 Сол. 2 ; 13). Псалмопѣвецъ-тъ говори : “Сърдце-то ми трепери отъ слово-то ти” (Пс. 118 ; 161). “Ще настави кроткы-ты съ правджъ, и ще научи кроткы ты пѣть-тъ си” (Пс. 25 ; 9). Ако приближавашъ въ Писанія-та съ произволеніе да противосло-